

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2016. év november hó 02. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A sikkasztás büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2015. év szeptember hó 23. napján kelt 28.B.1538/2014/32. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott cselekményét a Btk. 372. § (1) bekezdésébe ütköző de a (2) bekezdés bc) pontjára figyelemmel a (6) bekezdés b) pontja szerint minősülő folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntettének minősíti.

A szabadságvesztés büntetését 2 (kettő) év szabadságvesztésre enyhíti, amelyet börtönben kell végrehajtani.

A feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét akként pontosítja, hogy a vádlott a büntetés 2/3 részének letöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A magánfél és a Zrt. magánfeleket kártérítési igényük érvényesítésével egyéb törvényes útra utasítja. A vádlott kártérítési illeték, valamint a magánfél jogi képviselője részére képviseleti díj megfizetésére kötelezését mellőzi.

Tájékoztatja a magánfeleket, hogy ha az ítélet közlésétől számított 60 (hatvan) napon belül nem igazolják, hogy kártérítési igényüket érvényesítették, úgy a bíróság a zár alá vételt feloldja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék a 2015. év szeptember hó 23. napján kelt 28.B.1538/2014/32. számú ítéletében bűnösnek mondta ki a vádlottat folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntetében (Btk. 372.§ (1) bek. és (6) bek. a) pont). Ezért őt 3 év börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Kötelezte arra, hogy az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül fizessen meg a magánfél részére 237.459.943,- forintot, a Zrt.magánfél részére 230.928.242,- forintot, valamint mindkét magánfél részére a megítélt összegnek a 2012. május 08. napjától érvényes jegybanki alapkamat mértékének megfelelő kamatát, a magánfelek jogi képviselőjét ellátó Ügyvédi Irodának pedig 82.550,- forint képviseleti díjat, továbbá rójon le 1.500.000,- forint illetéket. Rendelkezett a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélettel szemben a vádlott és védője jelentett be fellebbezést, a tényállás vádlott vallomásától eltérő megállapítása és téves jogi minősítés miatt, a büntetés enyhítése és a bejelentett polgári jogi igények egyéb törvényes útra utasítása érdekében. Az ügyész a kihirdetett ítéletet tudomásul vette.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2015. év október hó 26. napján kelt és a Fővárosi Ítéltáblára 2015. év október hó 28. napján érkezett BF.1062/2015/1. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék az eljárást a büntetőeljárás szabályainak maradéktalan megtartásával folytatta le, melynek során felderített és megvizsgált minden olyan tényt s körülményt, ami az ügy tárgyilagosa megítélése szempontjából szükséges és lehetséges volt. A rendelkezésre álló bizonyítékokat hiánytalanul, a logika szabályainak megfelelően, egyenként és egymással is összevetve értékelte, mérlegelte és megalapozott tényállást állapított meg, mely mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól Meggyőző érvekkel fejtette ki, hogy a vádlott részbeni tagadásával szemben miért a tanúk vallomását fogadta el hitelt érdemlőnek, illetve azt mely bizonyítékok - különösen a BKV bevételi számlák, tárgyi eszköz kimutatások és egyéb okiratok - támasztották alá. A cselekmény minősítése törvényes, a büntető anyagi jogi szabályokkal összhangban álló. Helyesen került sor a büntetés kiszabását befolyásoló alanyi és tárgyi körülmények feltárása és értékelésére is. A kiszabott büntetés - a cselekmény kiemelkedő tárgyi súlyára figyelemmel - tetтарыnos, eltúlzottnak nem tekinthető. Mindezek alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék 28.B.1538/2014/32. számú ítéletét a Be. 361.§-a szerinti nyilvános ülésen - melyen az ügyész részt venni nem kíván - bírálja felül és azt a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

A vádlott és védője fellebbezéseiket, annak írásbeli indokolásában változatlan tartalommal fenntartották. Kifogásolták, hogy a bíróság a tényállás megállapítása során a vádlott vallomását több esetben elfogadta, azonban a Kft. elszámoltatása során a sértett társaságok által kimutatott teljes hiányt úgy tekintette, mintha a vádlott az adott összeget elsikkasztotta volna, ennek következtében az elkövetési értéket tévesen 500.000.000,- forintot meghaladó összegben határozta meg. A vádlott az eljárás során következetesen ismerte el, hogy 100.000.000,- forint körüli összeg (80.000.000 - 120.000.000,-Ft) lehet az az összeg, melyet az érdekkörében álló további cégek finanszírozására fordított. Az ítéletben felsorolt tételek, Kft. könyvelését végző a tanú vallomása, illetve a tagi hitel mértékét igazoló iratok sem támasztják alá azt, hogy a bíróság által megállapított összegben került volna sor e cégek finanszírozására. Rámutatott, hogy az elsőfokú ítélet nem jelöli meg összegszerűen a tagi hitelek összegét, ez esetben ugyanis nyilvánvaló lenne, hogy nem lehetne megállapítani, hogy több mint 500.000.000,- forint elsikkasztására került sor. Az erre való következtetésnek ellentmond az is, hogy a vádlottnak továbbra is adó- és egyéb tartozási maradtak fenn, cégei továbbra is anyagi gondokkal küzdöttek, maga pedig vagyontalan, jelenleg is alkalmazottként, minimálbérnek megfelelő jövedelemmel rendelkezik. Felhívta a figyelmet arra is, hogy álláspontja szerint 500.000.000,- forintot meghaladó, vagy azt megközelítő hiányt nem lehetett volna görgetni, hiszen a bíróság ítélte is rögzíti, hogy a havi forgalom az utolsó időszakban 400-500 millió forint volt. Ezen túlmenően minden év végén teljes elszámolásra került sor és az év végén ugyan már megkezdődött a következő évi bérletek forgalmazása, de az ünnepek és az iskolai szünet miatt soha nem volt olyan mértékű értékesítés, ami - a bíróság ítéletében írtakkal szemben - lehetővé tette volna egy teljes havi forgalomnak megfelelő összegű hiány görgetése mellett a hónap első hetében történő elszámolást. Sételmezte, hogy a bíróság a által készített kimutatást tényként fogadt el, holott megállapítást nyert, hogy az egyeztetésen a Kft. egyik tagja sem vett részt, arról a értesítést sem küldött, könyvszakértőt pedig az ügyben eljáró hatóságok annak ellenére nem vettek igénybe, hogy a vádlott az elkövetési értéket mindig is vitatta. Annak bizonyítása pedig, hogy a és a

hiánya teljes egészében bűncselekmény elkövetéséből származik, továbbá, hogy e bűncselekményt ilyen összeg tekintetében a vádlott követte el, az ügyészség és nem a védelem feladata. Kiemelte, hogy a bérletértékesítési tevékenység továbbadását a szerződések nem tiltották és - bár az iratokban ez kifejezetten nem szerepel- arról a is tudomással bírt. Kifogásolta továbbá, hogy az első fokon eljáró bíróság a és a Kft. közti bizományosi szerződést nem a szerződés szövege szerint értékelte. Az ugyanis rögzíti, hogy a bizományos a bizományi készletét vásárlással tölti fel, többletbérlethez pedig kizárólag előre történt utalás fejében juthat. A feltöltött készlet a vásárlásra és a vételár kifizetésére tekintettel a bizományos tulajdonába megy át, következésképpen arra sikkasztást elkövetni nem lehet. Ezt alátámasztja tanú vallomása is, aki a tárgyaláson maga nyilatkozott úgy, hogy álláspontja szerint a bizományosi szerződés esetében a tulajdonjog a bizományosra átszáll, ha a saját nevében értékesítette a bérlet az átkerült az ő tulajdonába. Mindezekre tekintettel vitatta az elkövetési értéket, megalapozatlannak tartotta, hogy a kár teljes egészében bűncselekmény elkövetéséből származik és a vádlott által elismert 100.000.000,- forintot meghaladó elkövetési értéket jelentős mértékben meghaladja, valamint kifogásolta, hogy nem került megállapításra, hogy a cégek finanszírozása milyen pénzből történt, a vádlott mennyit utalt a befolyt jutalékból, a -t illető pénzből és a bizományosi szerződésekből fakadó értékesítés bevételeiből. Mindezek alapján álláspontja szerint bűnösségének megállapítására kizárólag a Btk. 372.§ (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő sikkasztás büntetében kerülhetett volna sor. Ezen enyhébb minősítés indokolja a kiszabott büntetés enyhítésére irányuló indítványát is azzal, hogy a megállapított összeg a különösen nagy érték alsó határához közeli és a büntetési tétel középmértéke is lényegesen alacsonyabb, tehát a bíróság által egyébként maradéktalanul feltárt büntetés kiszabási körülmények mellett a büntetés enyhítése indokolt. A polgári jogi igénnyel szemben bejelentett fellebbezés kapcsán - amennyiben a bizományosi szerződés kapcsán a másodfokú bíróság osztja azt a védelmi álláspontot, hogy a Kft. a -tól megvásárolta az értékesített bérleteket, a vételárhátralék megfizetésére a vádlott a maga személyében nem kötelezhető. A bevételből megvásárolt gépek a Kft. tulajdonát képezik, azt, hogy arra milyen bevétel felhasználásával került sor az ügyben eljáró hatóságok ugyancsak nem vizsgálták.

A vádlott védője a másodfokú nyilvános ülése előadott perbeszédében az írásban kifejtett érveit változatlanul fenntartva elsődlegesen az elsőfokú ítélet megalapozatlanság miatt történő hatályon kívül helyezését, másodlagosan a büntetés enyhítését indítványozta. Kifejtette, hogy a jegy- és bérletforgalmazás alapját képező bizományosi szerződés a tartalma szerint egy vételi szerződés, a jegyek bérletek a Kft. részére történő átadással egyidejűleg kiszámlázásra kerültek, így e szerződés kapcsán a sikkasztás el sem követhető. A vádlott vallomásában elismerte, hogy mintegy 100.000.000,- forint az az összeg, melyet ő ebből a pénzből felhasznált, ennél magasabb elkövetési értéket megállapítani a bizonyítás eredménye alapján nem lehet. Ennek következtében változik a cselekmény jogi minősítése is, mely a megfelelően számba vett bűnösségi körülmények mellett, lényegesen enyhébb büntetés kiszabását teszi indokolttá.

A vádlott a személyi körülményeivel kapcsolatban úgy nyilatkozott az elsőfokú ítéletben rögzítettekhez képest, hogy munkaviszonyából származó havi jövedelme nettó 80.000,- forintra emelkedett. Az ügy érdemében az eljárás korábbi szakaszában előadottakat fenntartva kiemelte, hogy önfeljelentésekor fejben nagyságrendileg kiszámolta az elkövetési értéket, az általa saját célra felhasznált pénzösszeg ezt nem haladta meg. A sértetti képviselő által említett óvadék beszámításáról tudomása nincs. Összességében a

büntetése enyhítését indítványozta.

A sértettek jogi képviselője felszólalásában az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást megalapozottnak tartotta azzal, hogy az 5. oldal utolsó bekezdésében rögzített jutalék összege a Be. 352.§ (1) bekezdésére figyelemmel az iratok alapján kiegészítésre szorul annyiban, hogy az a többi szerződéshez hasonlóan 20%+ÁFA. Tévesnek tartotta az elkövetési magatartás sajátként rendelkezésként történő megállapítását, a vádlott ugyanis a bérletértékesítésből származó pénzeket végleg elvonta, így azokat eltulajdonította. Álláspontja szerint a magánfelek a kárértéket részletesen kimunkálták, a bíróság azonban nem adott magyarázatot arra, hogy azt miért ettől eltérő összegben határozta meg. Ennek oka álláspontja szerint a vádlott által letétbe helyezett óvadék összegének beszámításában keresendő. Sérelmezte továbbá a magánfél képviselőjének díjaként a kért 4,1 millió forint helyett feltűnően alacsony összeg, 82.000,- forint került megállapításra, ezen rendelkezés megváltoztatása tehát indokolt.

A vádlott az utolsó szó jogán megbánását hangsúlyozva a büntetés enyhítését kérte.

A védelmi fellebbezések alapján eljáró Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék 2015. szeptember 23. napján kelt 28.B.1538/2014/32. számú ítéletét a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartotta. A Be. 373.§ (1) bekezdés I. és II. pontjában felsorolt - az ítélet hatályon kívül helyezéséhez vezető eljárási szabálysértést nem észlelt, ilyenre a felek sem hivatkoztak. Eleget tett a tárgyalás folytonosságával kapcsolatos, a Be. 287.§ (3) és (5) bekezdésében rögzített, a tárgyalási időközzel és a tárgyalás folytatásával kapcsolatos jogszabályi követelményeknek is. A vádlott és a tanúk figyelmeztetése a törvényi előírásoknak megfelelt, a figyelmeztetések és az arra adott válaszok a jegyzőkönyvekben rögzítésre kerültek. Utalni kell ugyanakkor arra, hogy a Be. 85.§ (3) bekezdésének a 2012. évi CCXXIII. törvénnyel történt és 2013. július 01. napjától hatályos módosítására figyelemmel a tanúk esetében szükségtelenül került sor a mentő körülmény elhallgatása törvényi következményeinek a felhívására, ennek azonban a vallomások bizonyítékként történő felhasználhatóságára érdemi kihatása nyilvánvalóan nincs. Helyesen járt el, amikor a vallomást megtagadó vádlottat a 2015. február 19. napján tartott tárgyaláson, a tanúk kihallgatást követően eljárási jogaira a Be. 62/A.§ (1) és (2) bekezdésével összhangban eljárási jogaira ismételten figyelmeztette és nem mulasztotta el, hogy tanút a lakópark finanszírozásának forrásával feltett kérdés kapcsán a Be. 293.§ (3) bekezdésével összhangban a Be. 82.§ (1) bekezdés b) pontjában rögzített mentességi jogára újfent kioktassa, a tanú válaszát a jegyzőkönyvben rögzítse.

Ügyfelderítési kötelezettségének a szükséges mértékben eleget tett. A Be. 4.§ (1) bekezdésére és a Be. 75.§ (1) bekezdésére figyelemmel az ügy érdemi elbírálásához szükséges bizonyítást lefolytatta, az ügyész által indítványozott bizonyítékokat maradéktalanul beszerezte. A vádiratban indítványozott tanúkat a tárgyaláson kihallgatta. A vallomást a tárgyalási szakban megtagadó vádlott nyomozás során gyanúsítottként tett vallomásait a Be. 291.§ (1) bekezdésével, a tanúk részletes kihallgatását követően az eljárás korábbi szakaszában tett vallomásaikat pedig a Be. 297.§ (2) bekezdésével összhangban a tárgyalás anyagává téve, az eltéréseket feltárta, azokra az érintetteket

nyilatkoztatta. Tanú nyomozás során tanúként tett vallomásának ismertetésére - tekintettel arra, hogy azt az ügyész a vádiratban maga is indítványozta és a tanú tárgyaláson történő kihallgatására a védelem sem tett indítványt - a Be. 296.§ (2) bekezdés b) pontjába írtakkal összhangban törvényesen került sor. A rendelkezésre álló okirati bizonyítékokat a Be. 301.§-ában írtak szerint ugyancsak a tárgyalás anyagává tette, azokkal kapcsolatban az észrevételezés és indítványtétel lehetőségét a felek számára biztosította, az okiratok tartalmával kapcsolatban a tanúkat nyilatkoztatta.

Ítéletében a feltárt bizonyítékokat részletesen, iratszerűen megjelölte, majd okszerűen, túlnyomó részben az ésszerűség és a logika követelményeinek megfelelően, a Be. 78.§ (3) bekezdésében írtak szem előtt tartásával, egyenként és összességükben is értékelte.

A vádlott személyi körülményei körében tett ítéleti megállapítások a vádlott másodfokú nyilvános ülésen tett, az eljárás egyéb adataival nem cáfolható nyilatkozata alapján annyiban helyesbítendők, hogy havi jövedelme 80.000,- forint, megélhetéséről részben két gyermeke gondoskodik.

A tényállás vizsgálata során a másodfokú bíróság észlelte, hogy az a vádiraton túlterjeszkedve rögzíti, hogy a Zrt. tudta és beleegyezése nélkül, azaz a rábízott értékciókkal sajátjaként rendelkezve került sor azoknak az Kft., majd a Kft. részére történő továbbadására. Ennek rögzítése esetén a bíróságnak a tényállásból szükségszerűen azt a következtetést kellene levonnia, hogy a vádlott a bérletforgalmazás teljes időszaka alatt a részére átadott csaknem valamennyi értékcióval sajátjaként rendelkezett, ezt azonban a vádirati tényállásban a vádhatóság sem állította.

A fentiek alapján a másodfokú bíróság az ítélet 6. oldalának negyedik bekezdéséből, valamint a 6. oldalának hatodik bekezdéséből a gondolatjelek között szereplő, „a Zrt. tudta és beleegyezése nélkül”, valamint a „szintén a Zrt. tudta és engedélye nélkül” mondatrészeket a Fővárosi Főügyészség NF.8900/2012/42-I. számú vádirata negyedik oldalának utolsó és 5. oldalának első bekezdésével összhangban - a Be. 2.§ (3) bekezdésében írtakra figyelemmel kirekeszti.

A megállapított tényállás egyebekben jórészt megalapozott és a beszerzett bizonyítékokkal - a vádlott beismerő vallomásával és az azt alátámasztó további bizonyítékokkal - összhangban álló, ugyanakkor nem tartalmazza a vádlott által a Kft-nek a Zrt-t illető pénzüsszegekből nyújtott és a Kft. könyvelője által csatolt kimutatás alapján pontosan megállapítható tagi kölcsönök időpontját és összegét - ekként hiányos - és mivel az elszámolni nem tudott értékciók ellenértéke a sértett kimutatásainak elfogadása esetén sem azonosítható a sikkasztás elkövetési értékével, e körben téves ténybeli következtetésen alapuló, tehát a Be. 351.§ (2) b) és d) pontjaiban írt okokból részben megalapozatlan. Az ítélet tábla álláspontja szerint azonban az ítélet e hiányosságai a Be. 352.§ (1) bekezdés a) alapján az iratok tartalma, illetve ténybeli következtetés útján a másodfokú eljárásban orvosolhatók voltak, különösen arra a védelem által is helyesen hivatkozott alapelvre figyelemmel, miszerint a Be. 4.§-a alapján a vád bizonyítása a vádlót terheli, a kétséget kizáróan nem bizonyított tény a terhelt terhére nem értékelhető, míg a Be 75.§ (1) bekezdése második mondatának második fordulata szerint, ha az ügyész nem indítványozza a bíróság nem köteles a vádat alátámasztó bizonyítási eszközök beszerzésére és megvizsgálására.

Mindezekre tekintettel az ítélet tábla az ítélet 7. oldal második bekezdését követően a Kft. könyvelője, által csatolt és a vádlott által sem vitatott, a bírósági iratok 22. sorszáma alatt csatolt tagi kölcsön kimutatás, valamint tanú 20. sorszámú jegyzőkönyvben rögzített tanúvallomása alapján a tényállást kiegészíti és rögzíti, hogy:

„Így 2009. évben több részletben, 2009.02.11-i, 2009.02.12-i, 2009.02.24-i, 2009.02.27-i, 2009.04.16-i, 2009.08.04-i, 2009.09-11-i, 2009.09.14-i, 2009.09.30-i., 2009.10.06-i, 2009.12.02-i dátummal összesen 13.607.201,- forint, 2010. évben 2010.03.16-i, 2010.03.30-i, 2010.04.01-i, 2010.05.03-i, 2010.07.02-i, 2010.07.05-i és 2010.10.01-i dátummal összesen 16.780.255,- forint, 2011. évben 2011.07.21-i, 2011.09.02-i és 2011.10.26-i dátummal összesen 3.048.996,- forint, 2012 évben pedig 2012.02-03-i, 2012.02.29-i és 2012.03.30-i dátummal összesen 4.588.620,- forint, a 2009.02.11- napjától a 2012.03.30. napjáig terjedő időszakban mindösszesen 38.025.072,- Ft tagi kölcsönt nyújtott a Zrt-t illető jegy- és bérletértékesítésből származó pénzből.”

Az ítélet 8. oldal utolsó bekezdését mint téves ténybeli következtetésen alapuló a tényállásból kirekeszti, helyette megállapítja, hogy:

„A vádlott a 2008. február és 2012. március 30. napja közötti időszakban a bizományosi és ügynöki szerződés alapján a Kft-hez befolyt és a Zrt-t illető bevételből pontosan meg nem állapítható, de legkevesebb 81.806.322,- forintot a közlekedési társaság tudta és engedélye nélkül a Kft., valamint a Kft. finanszírozására fordított, a keletkezett hiányt pedig folyamatosan a következő elszámolási időszakban történt bérletértékesítés ellenértékéből fedezte. A Zrt-vel és a Zrt-vel kötött bizományosi és ügynöki szerződések felmondását követően a Kft. a Zrt. irányába a jegy- és bérletértékesítésből származó bevételéből 270.245.546,- forinttal, míg a Zrt. irányába 245.490.926,- forinttal nem tudott elszámolni, a hiány okát, a vádlott által a Zrt-t illető bevételből eltulajdonított 81.806.322,- forintot meghaladóan azonban kétséget kizáróan megállapítani nem lehetett.” (Az elsőfokú ítéletben helyesen megállapított 43.781.250,- forint + az előbbieken részletezett tagi kölcsönök 38.025.072,- forint.)

Az így helyesbített és kiegészített tényállás már hiánytalan, mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól, így a Be. 352.§ (2) bekezdése alapján irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A bizonyítékok értékelésével kapcsolatban megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének a szükséges mértékben eleget tett. A tényállás a vádlott bűnösségre is kiterjedő, feltáró jellegű beismerő vallomása, továbbá az érdemben nem vitatott okirati bizonyítékok és tanúvallomások alapján az ítélet 9-17. oldalán írtak szerint alapvetően aggálytalanul megállapítható volt. Tévedett azonban a törvényszék amikor a vádlott elkövetési értékre tett nyilatkozata, továbbá a sértett társaságok által kimutatott kárérték közti több, mint 400.000.000,- forintos szakadékot - azzal, hogy szakértői bizonyításra vonatkozó indítvány a védelem részéről nem érkezett - a bizonyítékok hiányában mérlegeléssel úgy kívánta áthidalni, hogy a vádlott előadásával szemben a sértett cégek által kimutatott hiányt fogadta el. A sértett társaságok által kimutatott hiány - melynek megkérdőjelezésére valóban nincs ok - azonban nem azonosítható, a vádlott terhére rótt, a sajátkénti rendelkezéssel vagy eltulajdonítással érintett elkövetési értékkel. A két összeg azonosságára a jelen ügy körülményei mellett - több cég és számtalan személy részvétele az éveken átnyúló hatalmas volumenű értékesítési folyamatban, vagy

a készletek állományát érintő tanú által is alátámasztott betörések - még ténybeli következtetéssel sem vonható megalapozott következtetés. A sértett cégek által kimutatott összességében 500.000.000,- forintot is meghaladó hiány, továbbá a vádlott által elismert 80-120 millió forint közti elkövetési érték önmagában nem zárja ki egymást, így a köztük lévő ellentmondás sem mérlegeléssel sem ténybeli következtetéssel megalapozottan nem oldható fel. A beismeréssel és okirati bizonyítékokkal is alátámasztható elkövetési értéken túl megalapozott megállapítások csak a folyamatban részt vevő valamennyi cégre, így az Kft. és a Kft. valamint a Kft. közti elszámolások bizonylati szintig történő könyvszakértői vizsgálat alapján lettek volna tehetők. A vádlotti beismerés körét meghaladó, ekként kizárólag a vádbeli elkövetési érték alátámasztására szolgáló további bizonyítás felvételére ugyanakkor a bíróság a Be. már hivatkozott 75. §-ának (1) bekezdése alapján ügyészi indítvány hiányában nem köteles. Ez esetben a tényállás a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján - a Be. 4. § (2) bekezdésében írt „in dubio pro reo” elvének, valamint a Be. 118. § (2) bekezdésének szem előtt tartásával állapítandó meg. Ítéleti bizonyossággal pedig csak az rögzíthető, hogy a vádlott a Zrt-t illető bevételeiből legkevesebb 81.806.322,- forintot (Kft. részére faipari gépek vásárlása és Kft. tagi kölcsönök útján történt finanszírozása) eltulajdonított, majd az így keletkezett hiányt önfeljelentéséig az elszámolást követő időszakban értékesített bérletek ellenértékéből fedezte, miközben a sértettek által kimutatott ezt meghaladó összegű hiány keletkezésének okát és időpontját megállapítani nem lehet. A tényállásban a vádlott terhére rótt elkövetési értékkel összhangban álló beismerő vallomás, továbbá az „alvállalkozók” részére kifizetett jutalékösszegek mellett, nem foghat helyt a védelem azon felvetése sem, hogy e finanszírozásra a Kft-t jogszerűen megillető jutalékból kerülhetett sor.

Az irányadó tényállásból a törvényszék okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére. A 4/2013. (X.14.) Bk. véleményre is figyelemmel törvényesen foglalt állást a tekintetben is, hogy a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi, törvény erejénél fogva kötelező időpontjára vonatkozó, az elbíráláskor hatályos büntető törvényben kedvezőbb rendelkezések a Btk. 2. § (2) bekezdése alapján a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény alkalmazását indokolják.

Helyes a cselekmény sikkasztásként történő minősítése is. A másodfokú bíróság nem osztotta a védő azon érvelését, miszerint a bizományosi szerződés megnevezésű szerződés a tartalma szerint adásvételi szerződésnek minősül, melynek alapján a Zrt. által a vádlott cégének átadott értékcikkek a Kft. tulajdonába kerültek, így azokkal, illetve ellenértékükkel kapcsolatban - idegen dolog hiányában - a sikkasztás nem volt elkövethető. A bizományosi szerződések tartalma alapján megállapítható, hogy a Kft. a szerződéses kapcsolat elején, ellenérték megfizetése nélkül, egy induló készletet kapott a megbízótól annak érdekében, hogy azt a saját nevében, de a megbízó javára értékesítse, melynek fejében kizárólag jutalékra volt jogosult. Tény, hogy a szerződésben szerepel, hogy a bizományos a megbízó bérleteit folyamatos vásárlással forgalmazza, azonban a szerződés szövege - miszerint a bizományos a vásárláskor a bizományi készletét tölti fel - azt is nyilvánvalóvá teszi, hogy ez esetben nem jegy/bérlet vásárlásáról, hanem a már értékesített bérletek megbízótól való átadásáról és azzal párhuzamosan a bizományosi készlet feltöltéséről van szó. Ekként a Kft. rendelkezésére bocsátott értékcikkek - a bizományosi készleten felül megvásárolt és azzal egy időben kifizetett, így elszámolási kötelezettséggel nem érintett bérletektől eltekintve - továbbra is a megbízó tulajdonában maradnak. Ezt igazolja az is, hogy a szerződés szerint a megbízó a számlát csak az elszámolást követően állítja ki (szerződés 5. pont), a bizományos induló bizományi készletét nem számlával, hanem „Engedély bizományi készlet kiadására” megnevezésű bizonylattal veszi át (szerződés 9. pont), termékeket kizárólag a megbízó által megadott áron értékesítheti (szerződés 12. pont), de ilyenek a rongtott, hibás vagy megrongálódott bérletek elszámolására vonatkozó

rendelkezések is. Összefoglalva mind az ügynöki, mind pedig a bizományosi szerződés alapján átvett értékcikkek, mind pedig azok ellenértéke a Kft. számára idegen dolgok voltak, így a sikkasztás elkövetési tárgyai lehetnek. A cselekmény körülményeiből, a másrt illető pénzösszeg saját célra történő fordításából, továbbá a hiány folyamatos görgetéséből adódóan a másodfokú bíróság egyetértett a sértetti képviselő felszólalásában kifejtett azon érveléssel, hogy a vádlott cselekménye során nem időlegesen kívánta csupán a dologgal kapcsolatos tulajdonosi jogosítványokat gyakorolni, hanem azt véglegesen elvonta, így a sikkasztás elkövetési magatartásai közül az ítéleti indoklás 19. oldal első bekezdésében írtakkal szemben ezen összeg tekintetében nem a sajátjaként rendelkezést, hanem az eltulajdonítást valósította meg, melyet követően a hiányt folyamatosan görgette. Az elsőfokú bíróság által alkalmazott jogi minősítés a tényállás helyesbítésére figyelemmel megváltoztatásra szorul. A kétséget kizáróan bizonyított elkövetési érték ugyanis a Btk. 459.§ (6) bekezdés d) pontja alapján különösen nagy érték, azonban a huzamos időn át tartó, rendszeres eltulajdonítások kapcsán tetten érhető a rendszeres haszonszerzésre törekvés is, így a Btk. 459.§ (1) bekezdés 28. pontja szerinti üzletszerűség is megvalósul, ami ezen elkövetési érték mellett már a minősítés szempontjából is relevanciával bír. Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla a vádlott cselekményét a Btk. 372. § (1) bekezdésébe ütköző de a (2) bekezdés bc) pontjára figyelemmel a (6) bekezdés b) pontja szerint minősülő folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntettének minősítette.

A Fővárosi Törvényszék a büntetés kiszabása körében az enyhítő és súlyosító körülményeket jórészt helytállóan tárta fel, azonban a tényállás korrekciója miatt az enyhítő körülmények köre kiegészítendő azzal, hogy az elkövetési érték a különösen nagy érték alsó határához közeli. Jelentősebb súllyal értékelendő továbbá a vádlott valójában a bűnösségére is kiterjedő, az eljárás során végig következetesen fenntartott, teljes egészében az ítéleti tényállás alapjául szolgáló, feltáró jellegű beismerő vallomása, továbbá az önfeljelentésben is megmutatkozó megbánása, melyekre tekintettel az ítéltábla álláspontja szerint - a jelentős időmúlást és a büntetlen előéletet is értékelve - az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés eltúlzottan szigorú, annak enyhítése és az egyébként alappal alkalmazott a Btk. 82.§ (1) bekezdése és a (2) bekezdés b) pontjában biztosított lehetőségek maximális kihasználása indokolt. Ezek alapján a másodfokú bíróság a vádlott - helyesen - szabadságvesztés büntetésének tartamát a törvényi minimumban meghatározott 2 évre mérsékelte azzal, hogy annak végrehajtási fokozata a törvényszék által is hivatkozott Btk. 37.§ (2) bekezdés a) pontja alapján börtön.

A közügyektől eltiltás mellékbüntetésre, továbbá a feltételes szabadságra vonatkozó ítéleti rendelkezések törvényesek, azonban a kiszabott szabadságvesztés tartamára figyelemmel a feltételes szabadságra bocsátás generális minimumának - három hónapi szabadságvesztés kitöltése - megjelölése szükségtelen, ez utóbbit a másodfokú bíróság mellőzte.

A cselekmény továbbra is kiemelkedő tárgyi súlyára és a hosszú időn keresztül történő elkövetésre tekintettel a büntetés generálprevenációs céljának elérése érdekében a büntetés végrehajtása felfüggesztésére nem kerülhetett sor.

Az irányadó tényállás szerint a vádlott által a bűncselekménnyel okozott kár összegét pontosan meghatározni nem lehetett, csak azt, hogy az a 81.806.322,- forintot meghaladja. A bűncselekménnyel okozott kár folyamatos görgetése, továbbá a sértett személyében bekövetkezett jogutódlás okán - tételes könyvszakértői vizsgálat hiányában - a bűncselekménnyel okozott kár megtérülésének mértékére sem tehetők pontos megállapítások. A bejelentett polgári jogi igény elbíráláshoz szükséges további terjedelmes bizonyítás az eljárás jelentős elhúzódását eredményezné, ezért a Be. 335.§ (1) bekezdése alapján az ítéltábla a Zrt. és a Zrt. magánfeleket kártérítési igényük érvényesítésével egyéb törvényes útra utasította, a vádlott kártérítési illeték, valamint a magánfél jogi képviselője részére képviseleti díj megfizetésére kötelezését mellőzte.

A Be. 160.§ (2) bekezdésére és a Be. 160.§ (1) bekezdés e) pontjára figyelemmel tájékoztatta a magánfeleket, hogy ha az ítélet közlésétől számított 60 (hatvan) napon belül nem igazolják, hogy kártérítési igényüket érvényesítették, úgy a bíróság a zár alá vételt feloldja.

A lefoglalt bűnjelekkel és a bűnügyi költség viselésével kapcsolatos ítéleti rendelkezések a vonatkozó büntető anyagi és eljárásjogi szabályokkal összhangban állóak.

A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék 2015. szeptember hó 23. napján kelt 28.B.1538/2014/32. számú ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján - a rendelkező részben írtak szerint - megváltoztatta, az ítélet egyéb törvényes rendelkezéseit helybenhagyta.

Budapest, 2016. év november hó 02. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

. Szalai Géza s.k.
előadó bíró

Topolánszky Dr. Brieber Nóra s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 2015. szeptember 23. napján kelt 28.B.1538/2014/32. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.307/2015/7. számú határozata folytán 2016. év november hó 02. napján jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2016. év november hó 02. napján

. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: